

РЕШЕНИЕ

№ 3908

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Анелия Маркова Въззивно гражданско дело
№ 20221100508653 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв.ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от МРРБ /ответник пред СРС/, срещу решение № 6746 от 17.06.2022 г. по гр.д.№ 59255 по описа за 2021 г., с което са уважени предявените от Д. В. К. искове по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ.

Във въззивната жалба се сочи, че противно на приетото от СРС, е доказано по делото, че ищецът е извършил вменените му във заповед № РД-02-16-823 от 20.08.2021 г. дисциплинарни нарушения. Твърди се, че от собствените признания на ищеца в исковата молба се установявало, че „бил помолен да върне автомобила“ вследствие на което ищецът го предал на заместващия го колега. От тук следвал извода, че повереният на ищеца автомобил вечерта между 28.07.2021 г. до 29.07.2021 г. не бил домувал на определеното за целта място и същият бил върнат от ищеца едва след поискване, за да бъде използван по предназначение. СРС бил достигнал до обратен извод като се позовал на обясненията на служителя/ищец. Този извод противоречал на събраните по делото доказателства. По отношение на другото нарушение във връзка с изготвяне на месечните сведения за

автомобила за м.05. и м.06.2021 г. твърди, че също било доказано. Сроктът за изготвяне на тези отчети по Вътрешните правила - чл.40, бил съответно за м.05.2021 г.- 05.06.2021 г. и за м.06.- 05.07.2021 г. Към тези дати ищецът бил в законово разрешен отпуск. От представените от С.Г. обяснения се установило, че същият е изготвил месечните отчети с оглед спазване на регламентирания срок. Това обстоятелство, обаче, не освобождавало ищеца от задължението му, като служител управлявал автомобила, след завръщането си от отпуск на 10.06.2021 г., съответно 09.07.2021 г. да осигури полагането на всички изискуеми подписи, чрез предоставянето на сведенията на съответните лица, посочено в чл.40, ал.4 от Вътрешните правила за организация на стопанските дейности в МРРБ. Това водело до извода, че ищецът бил нарушил трудовата дисциплина като не бил осигурил одобрение на месечните сведения от началника на кабинета на министъра, обслужван с посочения автомобил в разглеждания период, чрез тяхното предоставяне. По отношение на месечното сведение за м.06 сочи, че същото било подписано от отговорника на автопарка – С.Г., а не от ищеца, както се твърдяло в писмените обяснения на Д. К.. Очевидно било, че сведението било връчено на К. поради необходимостта да получи подпис от началника на кабинета, което ищецът не бил направил и това било нарушение на служебните му задължения. Соченото от ищеца, че одобряването или неодобряването на месечните отчети за управление на автомобила от страна на началника на кабинета, не може да му се вмени като вина, доказвало непознаването от страна на ищеца на чл.40 от Вътрешните правила. Липсата на одобрение и съгласуване на месечните отчети за м.05 и м.06.2021 г., изготвени от С.Г., било в причинно-следствена връзка с бездействието на ищеца, който следвало да предостави същите. От тук следвал извода, че ищецът е нарушил правилата за отчитане и контрол на управлявания от него автомобил и това нарушение правилно било квалифицирано като нарушение по чл.187, т.3 и т.7 КТ в оспорената от ищеца, заповед. Неправилно СРС бил приел, че нарушенията не били извършени, тъй като ищецът бил в отпуск по болест от 03.06.2021 г. до 09.06.2021 г. Този извод на СРС бил несъстоятелен, тъй като задължението на ищеца не било отпаднало след ползването на отпуска поради временна неработоспособност. В тази хипотеза срокът изтичал след завръщането на служителя на работа. По този начин съдът подходил и относно отпуска по чл.163, ал.8 КТ, ползван от ищеца за периода от

24.06.2021 г.- 08.07.2021 г. Касаело се до граждански правоотношения, а не до производство по ЗАНН. Твърди се, че решението в частта, обсъждаща съответствието между допуснатите нарушения и наложеното дисциплинарно наказание било немотивирано и необосновано. Освен това решението в тази му част нарушавало и състезателното начало, тъй като съдът изобщо не бил обсъдил подробните аргументи на ответника във връзка със спазването на изискванията на чл.189, ал.1 КТ. Не било обсъдено и дали от ищеца са били допускани системни нарушения на основните задължения. Твърди се, че нарушенията били системни по смисъла на т.22 от ДР на КТ, ред., обн.ДВ, бл.107/2020 г. Твърди, че с процесната заповед били констатирани три нарушения на трудовата дисциплина от страна на ищеца.

Иска се да бъде отменено обжалваното решение. Претендират се разноски.

По въззивната жалба е подаден **отговор от Д. В. К. /ищец пред СРС/**, в който се излага становище за неоснователност на въззивната жалба и правилност на така постановеното от СРС, решение. Счита, че при постановяване на първоинстанционното нарушение не са допускани визиранията от въззивника нарушения при обсъждане на доказателствата. Решението било законно и справедливо. Доказателствената тежест била правилно разпределена между страните. В тежест на ответника било да докаже извършването на нарушенията, посочени в заповедта за уволнение. Такова доказване от страна на ответника не било осъществено. Не бил налице и субективният елемент на вината. В случая липсвали системни нарушения на трудовата дисциплина, съгласно разпоредбата на чл.190, ал.1, т.3 КТ. Сочи, че към момента на налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ на ищеца не му били налагани никакви дисциплинарни наказания, които да обуславят наличието на системност по смисъла на закона или съдебната практика. Предявените от него искове били доказани и затова правилно били уважени от СРС. Претендират се разноски.

По допустимостта на жалбата:

Срокът по чл.259, ал.1 ГПК ще тече от 22.06.2022 г. с оглед разпоредбата на чл.315, ал.2 ГПК.

Въззивната жалба е подадена чрез пощенска пратка, същата има вх. дата от 06.07.2022 г., поради което съдът намира, че същата е подадена **в**

срок.

Тъй като въззивникът е бил ответник в производството пред СРС и предявените срещу него искове по чл.344, ал.1 т.т.1 и 2 КТ са били уважени, то за въззивника е налице правен интерес от обжалване, затова съдът намира, че **въззивната жалба е допустима.**

По основателността на жалбата:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивната инстанция се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси – само доколкото са посочени в жалбата.

След служебно извършена проверка въззивната инстанция приема, че **първоинстанционният съд се е произнесъл във валиден и допустим процес.**

По доводите във въззивната жалба:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел:

1-по иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ: по отношение на нарушението, описано под № 1 от уволнителната заповед за неспазване на изискването за място на домуване на МПС марка Пежо 508, рег.№ СВ ** АТ, СРС се е позовал на представените по делото писмени доказателства от които по безспорен начин се установило, че в периода от 29.07.2021 г.- 30.07.2021 г. ищецът е бил в законоустановен платен отпуск, което се признавало от самия ответник в заповедта за уволнение. За този период ищецът бил заместван от колегата си В.К., съгласно представената по делото заповед № РД-02-17-2674/29.07.2021 г. От обясненията на ищеца се установило, че въпросния автомобил до обяд бил паркиран на паркинга, а след това докаран в МРРБ, а на 30.07.2021 г. бил управляван от заместващия го колега О.М.. От заповед № РД-02-14-894/16.10.2020 г. се установявало, че на ищеца било наредено да управлява и стопанисва въпросния автомобил като било определено същият да домува на адрес: гр.София, бул.“Тодор „Александров“, паркинг. Установявало се, че МРРБ се намира на адрес: гр. София, ул.“****. По отношение на нарушението, описано под № 2 от уволнителната заповед досежно изготвянето на месечните отчети за м.05. и м.06.2021 г. СРС е констатирал, че съгласно Вътрешните правила – чл.40 от същите, срокът за изготвяне на отчетите за м.05. и м.06.2021 г., изтича съответно на 05.06.2021 г. и м.07.2021 г. От обясненията, дадени от ищеца и представените по делото писмени**

доказателства се установявало, че за периода от 03.06.2021 г. до 09.06.2021 г. ищецът ползвал отпуск по болест за което на работодателя своевременно бил представен болничен лист. Това не било спорно по делото. За периода от 24.06. до 08.07.2021 г. на ищеца бил разрешен отпуск по бащинство по чл.163, ал.8 КТ, т.е. ищецът бил в обективна невъзможност да изготви и представи във визирания срок процесните два месечни отчета. Освен това по делото се установило, че въпросните справки били изготвени и представени с всички изискуеми съгласуващи подписи от С.Г.- Главен специалист в отдел „Стопански дейности“, Дирекция ФСД. При тези си мотиви СРС е достигнал до извода, че от ответника не е проведено пълно и главно доказване ищеца чрез действия или бездействия, които да съставляват неизпълнение на възложената работа или неизпълнение на други трудови задължения, визирани в т.1 и т.2 от заповедта за уволнение, поради което съдът не можел да приеме, че ищеца е извършил вменените му в уволнителната заповед нарушения на трудовата дисциплина, още по-малко да ги е извършил при условията на системност по смисъла на чл.190, ал.1, т.3 КТ. СРС е извършил преценка по чл.189 КТ като е достигнал до извода, че ако се приемело, че ищеца е извършил визираните в заповедта за уволнение нарушения на трудовата дисциплина, същите не налагали основание за дисциплинарно наказание „уволнение“ поради което заповедта била незаконосъобразна и като такава е била отменена.

2- по иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ – с оглед уважаването на иска по т.1 КТ, ищецът е бил възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „главен специалист в отдел „Стопански дейности“, дирекция „Финансово-стопански дейности“ при МРРБ.

/Решението е поправено по реда на чл.247 ГПК с решение № 6780 от 20.06.2022 г., необжалвано и влязло в сила/.

Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция приема следното от правна страна:

По иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ:

Ищецът твърди да не е извършил сочените в заповедта за уволнение нарушения на дисциплината.

Тежестта за доказване законосъобразността на уволнението се носи от работодателя- въззивник в настоящето производство /ответник в

производството пред СРС/.

Съгласно чл.186 КТ виновното изпълнение на трудовите задължения е нарушение на трудовата дисциплина.

За да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание, работодателят се е позовал на разпоредбите на чл.187, т. 3 и т.7 КТ, уреждащи **видовете нарушения на трудовата дисциплина и по-конкретно:**

Ал. (1) съгласно, която нарушения на трудовата дисциплина са:

2. явяване на работника или служителя на работа в състояние, което не му позволява да изпълнява възложените му задачи;

3. изпълнение на възложената работа, неспазване на техническите и технологичните правила;

5. неспазване на правилата за здравословни и безопасни условия на труда;

7. изпълнение на законните нареждания на работодателя;

9. увреждане на имуществото на работодателя и разпиляване на материали, суровини, енергия и други средства;

Видно от заповедта за уволнение № РД-02-16-823 от 20.08.2021 г. под т.1 е посочено нарушение от страна на ищеца на правилата за домуване на управлявания от него автомобил по време на ползвания от К. платен годишен отпуск от 29.07.2021 г.- 30.07.2021 г. като е посочено, че за този период от време автомобилът не бил домувал на паркинга на МРРБ, както и на определеното със заповед № РД-02-14-894 от 16.10.2020 г., място за домуване.

Действително, със заповед № РД-02-14-894 от 16.10.2020 г. е наредено процесния служебен автомобил, който се управлява и стопанисва от ищеца К. да домува на адрес: гр.София, бул.“Тодор Александров“, паркинг.

Видно от обясненията на ищеца, дадени по реда на чл.193 КТ, на 29.07.2021 г. до обяд процесния автомобил е бил паркиран на паркинга, а след това докаран в МРРБ, т.е. на адрес: гр.София, ул.“Св.Св.Кирил и Методий“.

Не се спори по делото, а и от писмените доказателства представени от самия ответник с отговора по исковата молба се установява, че за периода визиран в заповедта, както и в същата е посочено, ищецът е бил в разрешен платен годишен отпуск, виж заповедта № РД-02-17-2674/29.07.2021 г. на л.34 по делото пред СРС. Видно от последната заповед като заместник на ищеца е

определен В.П.К..

В обясненията си ищеца е посочил, че на 30.07.2021 г. автомобилът е бил управляван от колегата му О.М..

При това положение не можем да приемем за основателна тезата на въззивника/работодател, че ищецът К. по време на ползване на платен годишен отпуск е допуснал визираните в т.1 от уволнителната заповед нарушенията на трудовата дисциплина, които да обективират налагане на дисциплинарно наказание.

В т.2 на уволнителната заповед е посочено нарушение от страна на ищеца К., изразяващо се в това, че месечните сведения за служебния автомобил, управляван и стопанисван от служителя, за м.05. и м.06.2021 г., одобрението не било извършено от съответния член на политическия кабинет, който е бил обслужван, с което не била спазена разпоредбата на чл.4, ал.4 от Вътрешните правила за организация на стопанските дейности в МРРБ и което нарушение също като първото, е подведено под нормата на чл.187, т.3 и т.7 КТ.

Действително, съгласно така цитираните Вътрешни правила, срокът за съставяне на отчетите за м.05. и м.06.2021 г. изтича, съответно на 05.06. и 05.07.2021 г.

Пак от представените от самия ответник с отговора по исковата молба писмени доказателства е видно, че за периода 03.06.-09.06.2021 г. ищецът е отпуск поради временна нетрудоспособност – болничен лист на л.32 по делото пред СРС. Не се спори, а и от писмените доказателства, представения от самия ответник, се установява, че за периода 24.06.2021 г. до 08.07.2021 г. ищецът ползва разрешен отпуск по чл.163, ал.8 КТ, т.е. ищецът е бил в обективна невъзможност да изготви и представи във визирания срок процесните два месечни отчета.

Не се спори, а и от писмените доказателства се установява, че въпросните месечни отчети са били изготвени; същите се намират на л.52 и л.53 по делото пред СРС. Месечното сведение за м.05.2021 г. с дата 02.06.2021 г., е подписано от самия К. след връщането му от ползвани отпуски на 19.07.2021 г., както самият той е заявил в показанията си. Това сведение съдържа подписите на отговорника автопарк С.Г., както и одобрение на прекия ръководител. Сведението е съгласувано с подписа на

Л.С.. Това за м.06.2021 г. е подписано от С.Г. и също съдържа всички подписи. Това се потвърждава и от обясненията на самия С.Г., л.55 по делото пред СРС, който е заявил, че поради ползваните отпуски от страна на К. е изготвил месечните сведения за да се спази изискуемия срок по Вътрешните правила. Предоставянето за „Одобрението от съответния член на политическия кабинет“ е потвърдено в същите обяснения. Съгласуването на документите е потвърдено и от самата Л.С., началник на отдел „Стопански дейности“, Дирекция „ФДР“, виж л.57 по делото пред СРС.

Противно на соченото от въззивника в правилата на които самият той се позовава, не е уредена хипотеза в която да се сочи, че при ползване на отпуск от служителите срокът изтича след завръщането на служителя на работа.

При съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства не се установява от ищеца да са осъществени сочените в заповедта за уволнение № РД-02-16-823 от 20.08.2021 г. дисциплинарни нарушения.

Относно съответствието на наложеното наказание с извършеното нарушение по смисъла на чл. 189 ал.1 КТ:

Тази преценка е задължителна за наказващия орган и нейното извършване е изискване за законност на наложеното дисциплинарно наказание. Не съществува законово изискване тази преценка да се обективира в писмен акт, а дали същата е правилно извършена следва да се установи от съответствието между извършеното нарушение и наложеното наказание. При спор относно законността на наложено дисциплинарно наказание съдът е длъжен да извърши съдебен контрол по въпроса за съответствието между наложеното дисциплинарно наказание и извършеното нарушение - респ. относно това дали работодателят преди налагането на дисциплинарното наказание е извършил преценката по чл. 189 КТ, като е взел предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, както и поведението на работника или служителя.

В конкретния случай по-горе беше прието, че от страна на работодателя не се доказва служителят да е извършил виновно неизпълнение на служебните си задължения, което да обективира изобщо носене на дисциплинарна отговорност. Независимо от това доколкото съдът е задължен да извърши проверка за правилността на приложението на чл.189, ал.1 КТ, както и, че е

сезиран с такъв довод от въззивника, настоящата инстанция излага следното:

Преценката за тежестта на нарушението се прави за всеки отделен случай, съобразно конкретно установените по делото обстоятелства, като се вземат пред вид значимостта на неизпълненото задължение, преценено с оглед трудовата функция на работника/служителя, обемът на неизпълнение; съобразяват се и последиците от допуснатото нарушение и доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху дейността на работодателя, доколко от неизпълнението им за работодателя биха могли да настъпят неблагоприятни последици, съобразяват се конкретните условия и обстановка в предприятието, възприети практики и норми на очаквано поведение; отражението върху останалите работници и служители, а при оценката на поведението на работника/служителя се взема предвид формата на вината, мотивите за извършване на деянието, осъзнава ли неправомерността на същото и неговите последици /вж. в този смисъл решения № 109 от 13.08.2018 г. по гр. д. № 3323/2017 г. на IV г.о., № 227 от 29.06.2012 г. по гр. д. № 1417/2011 г. на III г.о., № 156 от 3.07.2018 г. по гр. д. № 4920/2017 г. на IV г.о./

В конкретния случай липсва значимост на неизпълнението; не се твърдят от работодателя/ответник да са настъпили неблагоприятни последици от това хипотетично неизпълнение, нито същото да е повлияло негативно върху останалите служители на министерството. Следва да посочил, че самият работодател е посочил служител, който да замества ищеца К. по време на ползваните от него законни разрешени отпуски.

Противно на соченото от въззивника по делото не са установява от ищеца да са допускани системни нарушения на основните задължения. Точно обратното, от представените атестационни формуляри се установява, че служителя е изпълнявал съвестно задълженията си, виж л.64-86 по делото пред СРС- „Служителят изпълнява качествено всички свои задължения над нивото на изискванията за обем, качество и срокове. Проявява професионализъм и отговорност“. Липсват доказателства за налагани дисциплинарни наказания.

Твърдението за непознаване на Вътрешните правила от страна на служителя се прави за първи път с въззивната жалба; такова нарушение не е визирано в уволнителната заповед поради което не подлежи на

обсъждане. Същото се отнася и до датата 28.07.2021 г. във връзка с домуването на автомобила; такава не е визирана в уволнителната заповед.

Следователно правилно СРС е приел за основателен иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ; **решението в тази му част е правилно.**

Относно искът по чл.344, ал.1, т.2 КТ:

Уважаването на иска с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ, след като не се спори, че трудовото правоотношение е било за неопределен срок, обуславя основателност на иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ.

На основание гореизложеното настоящата инстанция приема, че решението на СРС в частта, в която е уважен иска с правно основание чл.344, ал.1, т.2 КТ е **правилно** поради което ще следва да бъде **потвърдено**.

Налага се извод, че първоинстанционното решение като правилно ще следва да бъде **потвърдено**.

По разноските:

Пред първата съдебна инстанция:

При този изход на спора решението е правилно и в частта за разноските.

Пред въззивната инстанция:

При този изход на спора **на въззивника не се следват разноски.**

Въззиваемият претендира разноски, а и такива са направени за процесуално представителство в размер на 842 лв., поради което му се присъждат.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение решение № 6746 от 17.06.2022 г. по гр.д.№ 59255 по описа за 2021 г., **изцяло**.

О С Ъ Ж Д А Министерство на регионалното развитие и благоустройството, гр.София, ул.“****”, съдебен адрес: гр.София, бул.“****”, адв.П. П., да заплати на Д. В. К., ЕГН *****, гр.София, ж.к.“****”,

съдебен адрес: гр.София, бул.“****- адв.Б. Й., сумата в размер на 842 лв., представляваща **разноски** за процесуално представителство **пред въззивната инстанция.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на **КАСАЦИОННО** обжалване пред **ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД** на Република България при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____